

ENTERRAMENT de Mn. Jordi Vila i Febrer

Parròquia de Sant Pau – Manlleu, 29-10-2018

2Tm 2,8-13 // Mt 25,31-46

Hem escoltat com sant Pau deia al seu deixeble Timoteu, de la presó estant a causa de Jesucrist: *Si morim amb ell, també viurem amb ell*. I aquestes paraules pronunciades en aquesta parròquia de Sant Pau, en les exèquies del nostre estimat germà, Mn. Jordi Vila Febrer, prenen vida, ja que, tot mirant-lo, tenim la certesa que ell ha mort amb Jesucrist; i per això, posant la confiança en l'amor misericordiós de Déu, ara viu amb ell. Una vegada més, tot i el dolor per la separació, tenim la gosadia de dir, amb paraules de sant Pau: *Oh mort, on és la teva victòria? On és l'agulló que t'incitava?* (1Co 15, 55). I és que els cristians tenim l'audàcia d'encarar-nos a la mateixa mort per una sola raó: l'esperança posada en Déu: *ell ens dona la victòria per Jesucrist, el nostre Senyor* (1Co 15,57). La victòria de Crist sobre la mort és el que sempre celebrem els cristians. I, en el moment de la mort d'un germà nostre, no celebrem pas la seva mort, sinó que celebrem la Vida. Celebrem Crist, el qui ha vençut el pecat i la mort, el qui ens diu: *Jo sóc el camí, la veritat i la vida*. I la nostra pregària és a fi que aquesta vida, que s'ha manifestat en qui ha estat deixeble de Crist amb la vida nova, que neix del baptisme, ara, en el moment de la mort, sigui vida eterna. Aquesta és la nostra esperança: el nostre germà ha estat cridat a la vida eterna, a la festa de les noces de Déu amb la humanitat, en l'eternitat de l'amor que mai no s'acaba.

Certament, nosaltres podem dir que Mn. Jordi Vila ha mort en Crist, perquè visqué sempre amb Crist. Tot mirant la seva vida el veiem com una persona en la qual la fe en Crist no era una realitat ocasional, sinó que era essencial per a ell. La fe en Crist l'ha acompanyat en tot el seu pelegrinatge per aquest món. En la seva joventut el va portar, escoltant la crida del Senyor, a esdevenir sacerdot de Crist. I ho va esdevenir, de tal manera, que tots els seus interessos i opcions, durant la seva llarga vida sacerdotal, no tenien altre objectiu que viure el sacerdocí rebut a favor dels germans. D'aquesta realitat de donació en sou testimonis vosaltres, estimats fidels d'aquesta parròquia de Sant Pau de Manlleu, que heu vist com ell es donava, sense estalviar res, perquè tingués vida aquesta comunitat cristiana. En cada moment cercava com fer possible que la Bona Nova, la mateixa que sant Pau predicava, la de l'Església de tots els temps i de tots els llocs, arribés a més i més persones d'aquest barri manlleuenc.

Mn. Jordi Vila ha lliurat la seva vida al servei de Crist, de la seva Església, i, en la major part, en aquesta parròquia, que ell inicià, amb l'encomanda del bisbe Ramon Masnou. I ha mort essent rector d'aquesta parròquia. Malgrat la malaltia que li impedia l'exercici normal, ell portava en el seu cor el neguit per tots vosaltres, i treballava com podia i fent-se present en moments oportuns. La darrera vegada que el vaig visitar a la residència de les Germanes Josefines de la Caritat, tot i que s'hi manifestava més feblesa, ell em mostrava amb joia el treball que portava entre mans i realitzava amb el suport de l'ordinador, per

ajudar els fidels d'aquesta parròquia, per mitjà d'un full, a entrar i comprendre, per a millor viure la crida a la santedat que el sant pare Francesc ens ha fet amb l'exhortació apostòlica *Gaudete et exsultate*. També em va impressionar com, en aparèixer el nou catecisme per a la iniciació cristiana dels infants, ell va passar tot l'estiu previ a l'inici de curs a preparar, tema a tema, unes fitxes per a ajudar els catequistes. El seu treball era sempre a favor de les persones, perquè poguessin viure en el seguiment de Crist.

El seu treball apostòlic, però, s'eixamplava també en l'atenció, per encàrrec eclesial, dels qui estaven empresonats i les seves famílies. Tot escoltant les paraules de Jesús en l'evangeli que ens ha estat proclamat, penso que aquestes s'avenen del tot a mossèn Jordi. *Veniu, beneïts del meu Pare: preneu possessió del Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Vosaltres, quan jo tenia fam, em donàreu de menjar, quan tenia set, em donàreu beure, quan era foraster, em vau acollir, quan em veiéreu despullat, em vau vestir, quan estava malat, em vau visitar, quan era a la presó, vinguéreu a veure'm. ¿Veritat que sí, estimats germans? Molts dels qui sou aquí sou testimonis. I molts heu experimentat en la vostra persona l'acció misericordiosa de Déu, que passava per les mans, la paraula, la persona de Mn. Jordi Vila i arribava al vostre cor. Tot això ell ho feia des del cor, sense donar-se cap importància, ja que sabia que no era res més que un servent sense cap mèrit: no feia altra cosa que complir el seu deure (cf. Lc 17,10). De tot això, de tota la seva persona, de tot el seu sacerdoci, ara en donem gràcies, i demanem al Senyor que tingui misericòrdia d'ell i el purifiqui de totes les mancances i defallences que hagués pogut tenir en la seva vida. Que mossèn Jordi, que sempre volgué ser instrument de la misericòrdia de Déu, sigui ara acollit per aquesta mateixa misericòrdia divina, amb les paraules del mateix Crist: «Vine, beneït del meu Pare.» D'això, tots nosaltres en tenim certesa en el nostre cor. Certesa que ens és motiu de pregària i de pau.*

Una generació de sacerdots, com mossèn Jordi Vila, després d'una llarga vida sacerdotal al servei dels germans, ens va deixant. La seva cursa per aquest món va arribant al seu terme. Són testimonis d'uns temps de vida cristiana intensa en les famílies i en la societat. Han estat provats pels encisos d'un món que pensa que és possible fer camí sense Déu, sense Crist. I ells s'han mantingut fidels, malgrat les defallences al seu entorn i l'allunyament de la vida cristiana de molts batejats. La seva fidelitat solament té una raó: ells foren escollits per Crist a donar la vida, desgastant-se perquè la Bona Nova de l'amor de Déu arribi al cor de les persones. I així ho han fet i així ho fan. També com sant Pau ells poden dir: *Qui serà capaç d'allunyar-nos del Crist, que tant ens estima?... Estic ben segur que ni la mort ni la vida, ni els àngels, o altres poders, ni res del món present o del futur, ni els estols del cel o de les profunditats, ni res de l'univers creat no serà capaç d'allunyar-nos de Déu, que en Jesucrist, el nostre Senyor, ha demostrat com ens estima (Rm 8,35-38).*

Aquests homes fermes, provats i fidels, ens van deixant. Qui ocuparà el seu lloc? Aquesta és la pregunta que ens podem fer, però que solament té una resposta: el Senyor ens donarà els pastors segons el seu cor, perquè el seu poble no

quedi mai orfe dels qui són presència del seu Fill, Jesucrist, pastor, sacerdot, mestre i espòs de la seva Església. Els qui restem en aquest món, en l'esperança de la vida eterna, hem de ser constants en la pregària confiada, que el mateix Jesús ens va encomanar: *Hi ha molt a segar i pocs segadors: demaneu a l'amo dels sembrats que enviï més homes a segar-los* (Lc 10,2). Hi ha molt a segar, perquè és molt el que s'ha sembrat. A nosaltres ens pertoca continuar sembrant amb perseverança, com ho ha fet Mn. Jordi Vila, i tants i tants sacerdots, religiosos i laics. En aquests moments en què està en joc la salvació d'aquesta terra, en què molts s'allunyen de Crist, el Salvador i la salvació de la humanitat, se'ns demana la sortida missionera i evangelitzadora. ¿Restarem reclosos en les nostres falses seguretats, o sortirem a l'encontre dels germans? La caritat de Crist ens urgeix a sortir per portar la Bona Nova que Pau predicava, encara que li costés el preu de la seva llibertat i de la seva vida.

Nosaltres creiem en la vida eterna i en la comunió dels sants. Ara, en el moment de la mort del nostre germà Mn. Jordi Vila i Febrer, ens encomanem a ell i a tots els sacerdots d'aquesta diòcesi que ens han precedit a les estances eternes. Que ells ens siguin intercessors davant la Trinitat Santíssima, perquè sapiguem escoltar la veu del Senyor i fer la seva voluntat, que és la salvació de tots els homes. Que santa Maria, mare de l'Església, intercedeixi pel nostre germà en aquest moment de la seva mort, ja que tantes vegades a ella es va encomanar dient-li: «Pregueu per nosaltres, pecadors, ara i en l'hora de la nostra mort. Amén.»